

פרדיגמה ישראלית חדשה ביחס לאו"ם: מ"או"ם שמום" למרכיב בחוסן הלאומי

השגריר בדימוס דניאל כרמון*

יוני 2020

א. ישראל והאו"ם: האם סיפור של חושך ואור?

צירוף המילים "או"ם שמום", שאומץ בישראל בשנות ה-50, ועדיין שגור אצלנו בפי רבים, משקף נאמנה את החשדנות וחוסר האמון כלפי הארגון על רקע הדינמיקה האנטי-ישראלית שהתפתחה בו לאורך השנים. בעיניים ישראליות, הזירה המולטילטראלית, ובראשה האו"ם, הייתה מאז ומתמיד חממה למהלכים אנטי-ישראלים רבים אשר מצריכים ריכוז מאמץ מדיני מתמשך, מתסכל ולעיתים חסר סיכוי מול יריבינו שם.

מנגנון ההפעלה של האו"ם מבוסס בדרך כלל על אימוץ החלטות ברוב קולות, במליאת הארגון (העצרת הכללית) או באחד ממוסדותיה וסוכנותיה, במתכונת פרלמנטרית. לאורך השנים, מנגנון זה איפשר לעולם הערבי (אחת ה"מפלגות"/הקבוצות הגדולות בארגון) "להשתלט על האג'נדה" ולהפוך את הסכסוך הערבי-ישראלי למרכיב בולט בסדר היום האו"ם. קבוצת המדינות הערביות באו"ם פועלת מזה עשרות שנים באופן עקבי ומתוזמר לביסוס קמפיין גינויים ודה-לגיטימציה לישראל בזירה המולטילטרלית, בתקווה שכך הקהילה הבינלאומית תצליח לכפות על ישראל ויתורים שלא ניתנים להשיג במשא ומתן ישיר.

"תסביך או"ם שמום" שיקף את הכעס והתסכול בישראל כמו גם תחושת חוסר אונים. ירושלים חשה גם כי אין בידיה כלים לממש את מעמדה של ישראל כ"בעלת מניות" בארגון, מתוקף חברותה בו, ולזכות בהתאם לכך בדיווידנדים הנגזרים מהחברות באו"ם. כרפלקס מותנה, ישראל הרשמית, העממית והתקשורתית, אמצה קו ביקורתי ואף מזלזל בארגון. על רקע זה, האסטרטגיה הדיפלומטית של ישראל מול האו"ם שמה דגש על סיכול, בלימה ותגובה מול יוזמות עויינות. באו"ם (ובזירה המולטילטרלית בכלל) ישראל קיבעה לעצמה דימוי של One-issue mission, מדינה שעוסקת רק בנושא אחד – הסכסוך.

אסטרטגיה זו נתפסה אצל מעצביה ומקדמיה כחיונית ומוצדקת, אך היא התעלמה מיכולתה של ישראל להשתלב ולתרום לסדר היום של הארגון במגוון סוגיות באופן שלא רק יסייע 'לנרמל' את הדימוי שלה בזירה הבינלאומית אלא גם יתרום משמעותית לחוסן הלאומי על נדבכיו המדיניים, הביטחוניים, הכלכליים והחברתיים. במאמר זה אנסה להאיר את "האו"ם האחר" ולהצביע על ההזדמנויות שנוצרות עבור ישראל באו"ם על רקע תהליכי שינוי בזירה הבינלאומית, מצד אחד, והישגיה של מדינת ישראל בתחומים אזרחיים שונים (המכונים גם "עוצמה רכה"), מצד שני.

ב. חשיבות העצרת הכללית השנתית של האו"ם

ארגון האומות המאוחדות מציין השנה 75 שנים לקיומו. בימים אלו נודע שלראשונה בתולדותיו, הארגון לא יקיים את פסגת מנהיגי העולם המסורתית הפותחת מדי שנה את מושב העצרת הכללית, בשל התפרצות מגיפת הקורונה. מדובר בפסגה המהווה את אחד מאירועי השיא של לוח השנה המדיני הבינלאומי, אירוע בו מתכנסת "הנהגת העולם" בעיר אחת, בבניין אחד, ולכאורה באולם אחד: אולם העצרת הכללית של האו"ם. גם בשנת 2001, ימים ספורים אחרי אירועי הטרור המטלטלים של 9/11, המנהיגים נהרו לניו יורק מכל קצוות תבל והפסגה הפכה לסמל לנחישות עולמית למלחמה בטרור.

* השגריר בדימוס דני כרמון שירת במגוון רב של תפקידים בשרות החוץ הישראלי. שימש בתפקידים דיפלומטיים בווינגטון (היה חבר משלחתנו לשיחות קמפ דייוויד) ובבואנוס איירס וכן כשגריר וסגן ראש המשלחת לאו"ם בניו יורק, וכראש הסוכנות לפיתוח מש"ב. בתפקידו האחרון היה שגריר ישראל בהודו ובסרי לנקה. ב-2018 פרש משירות החוץ אחרי קריירה בת 45 שנים.

גם אם, ברוח ימים אלו, יהיה ניסיון להעביר את פסגת המנהיגים למרחב הווירטואלי, לא יהיה זה כמובן תחליף הולם לדבר האמיתי. אמנם רגע השיא של הפסגה הוא הופעת המנהיגים, איש איש בתורו, בפני עצרת האו"ם, אך זה אינו סוד כוחה. בשנותיי כסגן ראש משלחת ישראל לאו"ם (2010-2005), חשתי על בשרי בכל שנה מחדש את האנרגיה המיוחדת האופפת את בניין מטה האו"ם בניו יורק, ההופך למספר ימים לאכסניה לפגישות-צד בהן נוצרות אינטראקציות ישירות ובלתי אמצעיות בין מנהיגים, כולל כאלו שנמנעים מלתקשר ביניהם באופן סדיר.

המנהיגים המתגודדים במסדרונות האו"ם באותו שבוע אינם עיוורים כמובן לחולשותיו של האו"ם ולכישלונותיו. רבים מהם אף משמיעים את ביקורתם באופן פומבי ותדיר. מה אם כן, מביא דורות של ראשי מדינות לחזור בכל שנה לנוי יורק לפתיחת העצרת הכלכלית? אני סבור כי אין לכך מניע אחד, אלא שורה של תמריצים: מהזדמנות פז לחשיפה תקשורתית גלובלית, דרך רצון למיצוב פוליטי פנימי וכלה באפשרות לקיים בפרק זמן מרוכז עשרות פגישות לקידום יחסים בילטראליים. וכמובן, בל נשכח, גם רצון לקדם אג'נדה גלובלית, נושא שמקבל משנה חשיבות ככל שהעולם חשוף יותר ויותר לאתגרים חוצי-גבולות, שהמענה עליהם אינו יכול להיות ברמת המדינה הבודדת. התפרצות הקורונה היא תזכורת חשובה לכך.

גם מנהיגי ישראל, ראש הממשלה או שר החוץ, פוקדים את ניו יורק לשבוע ה"דיון הכללי", של העצרת הכללית. הם נואמים שם את הנאום המסורתי, אך עיקר מרצם מופנה לעשרות המפגשים הבילטראליים עם מזכ"ל האו"ם ועם מקביליהם מרחבי העולם. השינוי במערכת הבינלאומית בעשורים האחרונים, גם באזורנו, הפך את ניו יורק לזירה נוחה וחשובה למפגשים בילטראליים רמי דרג גם עם מנהיגי העולם הערבי והמוסלמי.

ג. לא רק "או"ם שמום"

הזירה המולטיטלטרלית מחויבת לשלוש אבני היסוד עליהן מושתתת מגילת האו"ם – שלום עולמי, זכויות אדם ופיתוח כלכלי-חברתי. הניסיון המצטבר ב-75 שנות קיום הארגון מוכיח כי שלום ושמירה אמיתית על זכויות האדם, לא מושגים – וכנראה לא יושגו – באמצעות החלטות בארגונים מולטיטלטראליים. הפוליטיזציה והאינטרסים הלאומיים החיוניים של המדינה הבודדת או של גושי מדינות חזקים מהרצון למצוא פתרון שיוכל לתת מענה כולל. בפועל, רוב ההישגים בחזיתות השלום העולמי וכיבוד זכויות אדם מושגים, אם בכלל, בערוצים בילטראליים או בקואליציות אד הוק, קטנות וממוקדות, ולא דווקא תחת מטריית האו"ם. מועצת זכויות האדם בג'נבה, שהוקמה לפני למעלה מעשור כתחליף (לא מוצלח) לוועדת זכויות האדם, נגועה גם היא בפוליטיזציה וחברות בה, מתוקף הפרוצדורה לבחירת חברות המועצה, מדינות רבות ששמירת זכויות אדם מהן והלאה.

הסיבה בעטיה נראה כי לעולם המולטיטלטרלי שמור בכל זאת תפקיד חשוב ומעשי נובעת מהשינויים שחלו בזירה הבינלאומית לאחר המלחמה הקרה, וביתר שאת הצורך להתמודד עם שורת אתגרים חוצי-גבולות, שהמדינה הבודדת לא יכולה להם לבדה (משינויי אקלים ועד טרור). היקף המשאבים הנדרש להתמודדות עמם מחייב פתרונות מבוססי שיתופי פעולה רחבים ככל האפשר וכך, למרות חולשותיו, האו"ם עדיין נתפס כפלטפורמה הממסדית הטובה והזמינה ביותר. בהתאם לכך, הוא מייצר ומנהל – באמצעות מנגנוני השונים – שורה ארוכה של יוזמות ופרויקטים בתחום הפיתוח והקיימות (Sustainable development). בעולם זה, הזרקור המופנה לישראל מציג אותה כסיפור הצלחה ועל כן כשותפה ניכסית עם פוטנציאל השפעה. ישראל הייתה מאז ומתמיד דוגמה למדינה המתמודדת לאורך שנות קיומה עם אתגרי ביטחון וקיימות החופפים את "יעדי המילניום" ויעדי הפיתוח בר-הקיימא של האו"ם, ועל כן יכולה למלא תפקיד חשוב במאמץ העולמי להתמודד עימם. העובדה שישראל עשתה, בקצב מהיר יחסית ובתנאים מורכבים, את המעבר ממדינה מתפתחת למדינה מפותחת משגשגת ויציבה, המוכרת כאחת המובילות בעולם בתחומי חדשנות, מדע וטכנולוגיה, חקלאות, מים רפואה וביטחון, הפכה אותה ל"מעבדת פיתוח" שיכולה להוות מודל למדינות נוספות המבקשות לקדם תהליכים דומים.

גם בירושלים מורגש שינוי פרדיגמה, ובשנים האחרונות מתבססת ההכרה כי גם ישראל צריכה לנהוג מנהג רוב מדינות העולם ו"לעלות על העגלה האו"מית", גם אם בחריקת שיניים. על פי חשיבה זו, על ישראל להתנער מפרדיגמת "משחק סכום-אפס" ביחסיה עם האו"ם, הממוקדת בסכסוך הישראלי-ערבי בו קל יחסית להעמיד רוב אוטומטי נגדה באו"ם, ולהפעיל ארסנל כלים חדש כדי למנף ולמצות את מעמדה כ"בעלת מניות ובעלת

עניין" בארגון. זוהי, בתמצית, העוצמה הרכה של ישראל, ששימוש מושכל בה בזירה הבינלאומית – כולל בזירת האו"ם – מקדם אינטרסים לאומיים מהמעלה הראשונה. זהו חלון הזדמנויות לאומי שחייבים לנצל.

אין בשינוי פרדיגמה זו משום ניסיון לדלג מעל משוכת האתגר המדיני באו"ם או להתעלם ממנו, אלא להרחיב את היקף המעורבות הישראלית לתחומים נוספים, לא ליפול למלכודת המסורתית של עיסוק בסכסוך במזרח התיכון בלבד, ולשרת את האינטרס הישראלי מול מדינות העולם ומוסדותיו הבינלאומיים.

ד. פתיחתו של חלון הזדמנויות לישראל באו"ם

שנת 2000 הייתה שנת מפנה במעמדה של ישראל באו"ם. בסוף אותה שנה ישראל נפרדה, רשמית, ממעמדה כמדינה מתפתחת והפכה להיות מדינה מפותחת. עוד קודם לכך התבצע מהלך מכונן שהשלכותיו עצומות: לאחר שבמשך שנים סורבה כניסתה – מסיבות פוליטיות – לקבוצת מדינות האזור הגאוגרפי הטבעי שלה (אסיה), ישראל התקבלה לקבוצה האזורית של המדינות המערביות (WEOG). אזכיר, כרקע, שהחל בשנות ה-60, חברות בקבוצה אזורית מהווה כלי עבודה חיוני עבור כל המדינות באו"ם. הקבוצות הללו (כמו סיעות בפרלמנט) מהוות פורומים להתייעצות והחלפת מידע, וכן "קבוצות לחץ" היכולות להביא להחלטות, ליזום מהלכים ולסגור עסקאות פוליטיות מול קבוצות אחרות (והקבוצה הערבית ידעה להפיק מכך את המירב).

ההצטרפות ל-WEOG סללה את הדרך לישראל להשתלבות רחבה יותר במוסדות, ארגוני ומגננוני האו"ם, גם מחוץ לניו יורק, דרך האפשרות לבחור ולהיבחר לגופים מרכזיים של הארגון. המעבר למעמד של מדינה מפותחת העלה אמנם את גובה התשלום השנתי של ישראל כדמי חבר לארגון, אך גם נתן גושפנקא למעמדה האמיתי בעולם. שני המהלכים הללו איפשרו לישראל להשתלב יותר בפן הממסדי של הארגון וסללו בכך דרך להשתלבות משמעותית יותר גם בנושאי תוכן.

הדיפלומטיה הישראלית זיהתה את ההזדמנויות הטמונות בשינוי זה והגיבה בריכוז מאמץ דיפלומטי, שתכליתו לתרגם את השינוי לעשייה בשטח. מאמץ זה הניב בחירה בשני שגרירי ישראל לאו"ם לתפקיד סגני נשיאי העצרת הכללית ולבחירה של דיפלומטים נוספים במשלחת הישראלית לאו"ם לתפקידים בכירים בוועדות שונות. מומחים ישראלים, מסקטורים שונים, מתמודדים בשגרה על תפקידים בגופי האו"ם (במסגרת ההקצאה לגיוס כוח אדם שמקבלת כל מדינה חברה), ולצד האפשרות לחזק את היכולות והרישות המקצועי שלהם, הם גם מהווים ערוץ נוסף לחיזוק הנוכחות וההשפעה הישראלית בארגון.

מעבר להשתלבות בממסד האו"מי, הנציגויות הישראליות באו"ם ובמוסדותיו פועלות להתנער מתדמית ה-One-issue mission שדבקה בהן לאורך השנים, כולל דרך קידום יוזמות בנושאי תוכן מרכזיים. כך, למשל, מאז 2007 ישראל יוזמת ומובילה החלטות בעצרת האו"ם בתחומי פיתוח בר-קיימא, חקלאות, יזמות וטכנולוגיה. מדי שנה, לסירוגין, עולות להצבעה בעצרת הכללית – ומאומצות ברוב גדול – החלטות ביזמת והובלת ישראל תחת הכותרת "טכנולוגיות חקלאיות לפיתוח" ו"יזמות ככלי לפיתוח". מומחים ישראלים בתחומים כגון מים, ביטחון מזון, חדשנות, טכנולוגיה ולוחמה בטרור מוזמנים תדיר לדבר בפני גופי האו"ם, כדי להציג את הניסיון הישראלי, וסדרת הסכמים בין ישראל למוסדות או"ם מהווה מסגרת לשיתופי פעולה מקצועיים בתחומים שונים. ההשתלבות הישראלית בסדר היום – ובמערכת – האו"מית מהווה מודל להפעלה נכונה ויעילה של כלי עוצמה רכה ואת התוצרים – המיידים וארוכי הטווח – ניתן לחוש בכל אחד ממרכיבי החוסן הלאומי.

ה. החוסן המדיני

בעתיד הנראה לעין – אולי גם מעבר לכך – העבודה המדינית הקלאסית תמשיך לעמוד במרכז עבודת האו"ם. מגעים מדיניים, החלפת מידע חיוני, היות הארגון צומת בינלאומי מרכזי ובעיקר החלטות העצרת הכללית ומועצת הביטחון וסדר היום במוסדות השונים ימשיכו להבליט אג'נדה מדינית כיעד מרכזי. התנהלות מדינות באו"ם תציב זרקור על השתקפות טיב היחסים הבינלאומיים ביניהם גם בזירה המולטילטרלית (מדד מאתגר במיוחד עבור ישראל, כפי שעולה בהצבעות שמתקיימות באו"ם בעניינה) כמו גם דרך יכולתן להשתלב בקואליציות רבות ומגוונות (מדד אותו ישראל צריכה למנף).

בעידן הנוכחי, יכולתה של מדינה להשתלב בקואליציות שונות מהווה מדד חשוב לעוצמתה בהווה ולפוטנציאל שלה לעתיד. מדד זה תופס משקל גובר והולך לאור המגבלות (והמחיר העולה) שעומדות בפני מדינה בודדת בבואה לתת מענה לאתגרים קיומיים, מטרור ועד השלכות שינויי אקלים. במציאות החדשה, ונוכח מורכבות הנושאים שעל הפרק, התנהלות בלעדית במונחים דיכוטומיים של "סכום-אפס" ו"טורף ועמית" אינה אפשרית. נדרשת גמישות ליצירת שיתופי פעולה גם בין שחקנים יריבים. האו"ם מהווה מסגרת טבעית לכך. ה"עוצמה הרכה" של ישראל, קרי ניסיונה הייחודי בתחום הפיתוח ובניית יכולות (Capacity building) הופכת אותה לשותפה ניכסית ורצויה במגוון קואליציות פיתוח בחסות האו"ם וסוכנויותיו. יכולת זו מאפשרת לישראל לקבל הכרה כשותפה בזכות, ולא בחסד, בקבוצת המדינות המפותחות ובמקביל פותחת לישראל ערוצי קשר ושיתופי פעולה עם מוקדים בינלאומיים חדשים: אסיה, אפריקה, אמריקה הלטינית, ואפילו מדינות במזרח התיכון. מדובר בכלי יעיל ובעל נראות מרבית לבסס לגיטימציה ונרמול ביחסי ישראל עם הקהילה הבינלאומית. דווקא על רקע הסכסוך המתמשך באזורנו, היכולת לייצר שיתופי פעולה כאלו במסגרת האו"ם וסוכנויותיו השונות מעצימה את החוסן המדיני של ישראל.

1. החוסן הביטחוני

עבור רבים, בוודאי בישראל, הפן הביטחוני של האו"ם מגולם בהחלטות מועצת הביטחון. שם מתקבלות ההחלטות בנושאים כמו סיכול מדיני של פרויקט הגרעין הצבאי של איראן, התנעת תהליכי הסדרה/הפסקת אש (מספרי החלטות כמו 242, 338, 1559 ו-1701 הפכו לחלק בלתי נפרד מהשיח הפוליטי והציבורי בישראל), וכמובן הקמה ותפעול של "כוחות שמירת השלום", אשר כמה מהם נמצאים לאורך גבולותינו ומהווים חלק חשוב מהסכמי שביתת הנשק בעבר וממערך ההסדרה והפסקת האש בשנים מאוחרות יותר.

בבואנו להעריך את מקומו של האו"ם בנוגע לזירת הביטחון הישראלית כיום, אנו מחויבים למבט מעמיק על "שדה המערכה החדש", אשר לעיתים תכופות – ובוודאי במקרה הישראלי – זולג מקו החזית אל העורף האזרחי. זליגה זו מגבילה מאוד את היכולת לעשות שימוש מיטבי בעוצמה צבאית כדי להביא לידי הכרעה, ומחייבת בחינה מחדש של מרכיבי דוקטרינת הביטחון. ראינו זאת היטב בשלל בסבבי לחימה בעשורים האחרונים, כאשר העליונות הצבאית המובהקת של צה"ל לא השתקפה בשדה הקרב ובוודאי שלא הביאה להכרעה. המגבלות על חופש ההפעלה של הכוח הצבאי משקפות שינויים טכנולוגיים, חברתיים ופוליטיים מהירים בזירה הבינלאומית, מצד אחד, ותהליך איטי של "רגולציה" של עולם הלחימה, מצד השני. כל זאת, בתנאים של מלחמה א-סימטרית.

האו"ם מהווה הלכה למעשה את נקודת המפגש של שני התהליכים הללו, ולכן ישראל לא יכולה להמשיך לראות באו"ם "רק" כמתווך לריסון הסלמה, אלא גם זירה בה היא יכולה להפגין מעורבות של ממש בתהליכים שיעצבו את רגולציית הלחימה החדשה. לא מדובר רק ביכולת "להרוויח זמן" עד קבלת החלטה על סיום הלחימה במועצת הביטחון, אלא במערך מורכב של פעילויות, רגולטוריות ואחרות, שתכליתן לגבש כללים וחוקי לחימה עדכניים הרלוונטיים לשדה המערכה החדש והא-סימטרי. מפגש התהליכים הזה עשוי להוות בסיס לקואליציות אד-הוק חדשות לישראל, בוודאי כשמדובר בלוחמה נגד טרור, תחת המטריה האו"מית. אין בכך כדי לטעון שבמעורבות ישראלית בתהליכים אלו אין סיכון מסוים או שלא יהיה לה מחיר. ואולם, לריחוק ישראלי מתהליכים אלו יהיה בטווח הארוך מחיר גדול יותר ממעורבות בהם, וישראל יכולה להתנהל בתהליך תוך שמירה על איזון בין מחיר ליתרונות.

2. החוסן הכלכלי

העמקת המעורבות הישראלית בזירת האו"ם, כמו בארגונים בינלאומיים אחרים דוגמת הבנק העולמי ובנקי הפיתוח למיניהם – הן במסד והן בתוכן – פותחת בפני ישראל דרכי גישה משודרגות וחדשות למקורות מימון בינלאומיים ולשווקים נוספים עבור המשק הישראלי. כך, למשל, הרכש האו"מי לשנת 2017, עבור 39 ארגוניו ומוסדותיו, עמד על כ-18 מיליארד דולר. בנוסף, תקציב סיוע החוץ האו"מי – כלומר פרויקטים בתחום הפיתוח – עומד על כ-120 מיליארד דולר. חלק ניכר מתקציבים אלו מופנה לרכש מוצרים ושירותים מחברות בשוק הפרטי הבינלאומי. מדובר ברכש הנע מצידו משרדי לצידו ביטחוני, מפריטי לבוש למערכות לתקשורת, ממזון ומוצרי צריכה לתשתיות. בתחומים רבים, התעשייה הישראלית יכולה להציע מוצרים ושירותים בעלי ערך מוסף ובמחירים תחרותיים. מאחורי הארגון הפוליטי ה"עוין", ניתן למצוא עשרות ארגונים הצמאים לידע, לטכנולוגיה ולשיטות שישראל פיתחה עם השנים, כ"מעבדת פיתוח".

עבור התעשייה הישראלית, זהו נתיב כניסה נוסף לשווקים חדשים ומגוונים. מדיניות "החזרה לאפריקה" של ישראל, לדוגמה, מבקשת לעודד חברות ישראליות להיכנס ליבשת, אך עד כה ההצלחה מוגבלת נוכח הקשיים בעשיית עסקים באפריקה. דווקא האו"ם – בין אם בערוצי הרכש ובין אם דרך הפרויקטים שהוא מממן ומנהל בשטח – מהווה פתרון נוח לאותן חברות, ויכול להקל על כניסתן לאפריקה (ולייבשות נוספות) בתנאים משופרים.

כדי לממש את הפוטנציאל ולתת ליצרן הישראלי נקודות גישה מיטביות לתהליכים הללו, על ישראל להיות חלק מהם. עליה להשתלב במזכירות האו"ם, עליה להיות חברה בסוכנויות או"ם ובארגוני פיתוח כדי לקבל גישה מוקדמת ומועדפת למכרזים, ולעיתים אפילו להשפיע על הטקסט שלהם. השילוב בין מומחיות תוכן, לבין נוכחות של נציגים ואזרחים ישראליים בתוך הממסד האו"מי, מעצים את היכולת להשפיע על קבלת החלטות, רכישת מוצרים, קבלת פרויקטים ועוד. את המשאבים הכספיים הכרוכים בכך – כולל תשלום דמי חבר – יש לראות לא כנטל אלא כהשקעה: רכישת מניות לצורך תשואות.

ח. מבט קדימה

יחסי ישראל והאו"ם מורכבים, בעייתיים ומתסכלים. ליבת החולשה הישראלית בזירה המולטילטרלית תמשיך ללוות אותנו בעתיד הנראה לעין. ואולם, הצורך של האו"ם לעצב מחדש את סדר היום העולמי, מעניק לישראל גם הזדמנויות לא מעטות. הארגון והמדינות החברות – ובכללן ישראל – צריכים להפנים כי לצד חילוקי הדעות בזירה המדינית קיים עניין הדדי להעמיק את שיתוף הפעולה. יש לשים קץ לעידן משחק ה"סכום-אפס" ביחסי ישראל והאו"ם, אשר נותן לאתגר לעזור אותנו להזדמנויות. יש לחזק את המגמה שקיימת כיום בישראל לניהול אסטרטגיה דיפלומטית חדשה בזירת האו"ם. זהו ללא ספק ארגון מאתגר, אך נוכח ההזדמנויות והמשמעות לאינטרסים הלאומיים הרחבים, מחובתנו להתנער מתסביכי העבר ולאמץ גישה יוזמת בה ישראל מתנהלת ככל אחת מחברות הארגון: מדינה "בעלת מניות" בארגון, שלוקחת חלק, בזכות ולא בחסד, בתהליך עיצוב סדר היום, מובילה פעילות בתחומים בהם יש לה ערך מוסף, ומקדמת אינטרסים מדינתיים, בילטרליים וגלובליים דרך חברותה בארגון. הגברת פעילות ישראל בתחומים שמשתלבים באג'נדת האו"ם, גם אם היא מלווה לעתים בחריקת שיניים על יחס לא הוגן ממנו ישראל סובלת בארגון, היא נכונה עניינית, עשויה להניב דיווידנדים מדיניים, ביטחוניים וכלכליים, ואף נכונה מוסרית. מדיניות זו היא גם חיונית לחוסן הלאומי של ישראל, ובמרוצת הזמן גם תקל על ההתמודדות עם האתגר המדיני בזירת האו"ם.